08/09/2024
A 002133-C 28
HF GROUP-IN

Digitized by the Internet Archive
in 2024 with funding from
United States Holocaust Memorial Museum

https://archive.org/details/bib293539

פרפריות

אביב במחוזות המוות,
שמש חדשה בשמים,
שוב מוריק היער,
שוטפים פלגי המים,
העצים עומדים ירוקים,
טרם יכסם פיח שחור,
תמו ימות השלגים,
חלפו לילות הכפור,
בכל מקום אליו תביטי זורמים פלגי המים,
אביב בכל מקום, ממש תאווה לעיניים,
אל המחנה מגיעה קבוצת ילדות
עם סומק בלחיים,
כמו פרפרי אביב צבעונים,
במחנה הן רוחפות,
בעבודת גננות סביב המשרדים
עוסקות הילדות היפות.
לתעשיית המוות יש תפאורה מתעתעת
וקבוצת ילדות בנות שלוש-עשרה אותה בפרחים צובעת
ומי שרואה אותן רוחפות על פני הגינות בחזית,
לא יוכל להאמין שמאחרי הקלעים מלאך המוות ממית,
יפות הן הילדות מהפרחים שאותם בחיבה מגדלות,
תאוות החיים מדליקה באור את עיניהן הגדולות,
כל כך יפות הן הילדות, כל כך אמיתיות,
אנחנו שם לקבוצה נתנו – קראנו להן הפרפריות,
אביב וקיץ היו הן איתנו, עם שלג ראשון נעלמו,
שב הקור להקפיא את הלב, חיינו שממו,
אביב הגיע, פרפריות חדשות שבו ביגינו לפרוח,

לסלק קדרות, להאיר בחיוך, לתת את המוות לשכוח,
האסירות שלמוות נחטפו ילדיהן, אותן אמהות שכולות,
מיהרו לאמץ אל ליבן הדואב את הילדות היפות,
לחבקן, לפנקן, לנשקן, שערן בסרטים לשזור,
לקלוע צמות בשערן, את ילדיהן בעיניהן לזכור;
רוזקה היתה יפיפיה עם עיני שקד ירוקות,
גומות של חן, אפון סולד, זהב בשתי צמות,
שיני פנינים בהקו בלובן, בצחור חיוכה המאיר,
תראו, ממש שירלי טמפל, אמרנו כשפצחה היא בשיר,
הנאצים שנכנסו לסוסנוביץ חלפו ברחובות ביעף,
וילון בחלון זז וצרור ממקלע את משפחתה קטף,
עכשיו היא פה איתנו, עכשיו היא שוב צוחקת,
בת ארבע-עשרה באביב 43, ילדה, בחיים היא חושקת,
אל תוך המחנה את בובתה הצליחה להבריח,
איתה היא רוקדת כמו פרפר צבעוני, בינינו, השחורות מהפיח,
גם אג׳ה בנק היתה שם, אג׳ה הממזרה,
נגנית מנדולינה מוכשרת כל כך, מלווה בנגינה את שירה,
אליהן לולה מצטרפת, שורקת כמו חליל,
ואפילת הצריף נמלאת בקול שירה וגיל,
ערב קסום של אביב יורד, בשומה האדמה,
את המנורה כיסינו במטפחת אדומה,
אג׳ה במנדולינה ולולה שורקת חליל,
רוזקה אל המעגל נכנסת, הילוכה אציל,
סדין קרוע לה בגד בלט, הוא את גופה עוטף,
אין בלרינה אשר תיטיב ממנה לרחף,
כמה כישרון בילדה קטנה וכמה אהבה,
פרפר צבעוני רוקד דואט לבלרינה ובובה,
גם המוות נסוג ונשכח מפני נעורים תוססים,
כבגדי חמודות, נדמו לנו אז, אותן כותנות הפסים,
שכחנו את הסבל ונשכחו הפחדים,
שם, בליבו של המוות, פתחנו מועדון ריקודים.

רקדנו עד תום בנו כוח, רקדנו בתשובה,
אחר כך, בחושך שרנו בשקט שירים על אהבה,
ועל כולנו מנצחת רוזקה בצחוקה,
הן לא ידעו את אשר הסתרנו בקשר של שתיקה.
כל פרפרית סיפרה או שרה את חלומה,
איזה חיים יפים יהיו לה אחרי המלחמה,
איך העולם יכרע לרגליהן ולבבו יישבר,
אנחנו בכינו בחשאי, נדרנו שלא נספר,
האמהות השכולות בכו כאילו שוב איבדו את ילדן,
הפרפריות לא ידעו כי עם בוא השלגים בגז ימצאו את מותן,
ידענו, בכינו בחושך, הלב בקרבנו נשבר,
הו, אלוהים! כמה קצרים חייו של הפרפר.

Hand AB